

byla uražena a od té doby ke svým starým nádvávkám připojovala vždy ještě hrozby sebevraždou.

Konečně to došlo tak daleko, že muž nemohl po boku své ženy vůbec žít a musil se odstěhovat ke svým rodičům. Nevida z nešťastného manželství jiného východiska, podal nyní manžel žalobu na rozvod z viny ženy.

Před soudem obhajovala se manželka tím, že její nadávky, jež doznávala, nebyly myšleny ve zlém. Často prý sice měla důvod na svého muže se zlobit, poněvadž on prý byl velice hrubým proti jejich děcku, ale jmény a přezdívkami, jež mu proto dávala, nic zlého nemyslila. Muž byl velmi nervosním již při jejich seznámení. Ostatně prý mu jeho městská pýcha a hrdost, kterou nyní uvádí proti ní jako proti málo vzdělané vesničance, docela nic nepřekážela v době nouze o potraviny, kdy se nestýchal od jejího otce přijímat potraviny a u nich bydlet.

Manžel připustil, že jeho žena ani za svobodna neužívala výrazů právě nejvybranějších, ale tehdy mu zněly jinak než teď. Nejvíce se ho však dotýká její věčné vyhrožování sebevraždou, v němž on spatřuje svou těžkou urážku; osoby, jež nejsou do jejich rodinných poměrů zasvěceny, jsou nuceny na základě jejich výhrůžek se domnívat, že on svým jednáním chce dohnati svou ženu k sebevraždě, čímž on cítí se na své cti dotčen.

Žaloba Edmunda H. byla ve všech instancích zamítnuta. On však se odvolal až k nejvyššímu soudu, který však nyní rozsudek nižší instance potvrdil a v odůvodnění uvedl:

Inkriminovaných výrazů používala pani Anna H. již před svatbou a poněvadž jí bylo tehdy již dvacet sedm let, nebylo lze očekávat, že se její povaha změní. Poukaz na rozdíl stavů jest nevhodným. Pokud žalobce potřeboval aprovisační podpory, byla mu žena vhod, nyní najednou jest mu příliš sprostou. Hrozby sebevraždou pronášela žena dle názoru soudu jen v rozčilení nad chováním mužovým. Ani ony nemohou být uznány za důvod k rozvodu.

Nyní to tedy mužové v Rakousku mají pěkně na zadrmo. Manželky je mohou klidně nazývat osly, hlupáky a starými pitomci, neboť to všechno není pražádným důvodem k rozvodu. Snad je to tedy oprávněnou kritikou?

Pasák holek.

Odporný obraz velkoměstského bahna rozvinulo přelíčení, konané v právě uplynulých dnech před porotním soudem v Berlíně. Na lavici obžalovaných sedí prostitutka Gertruda Martensová, bledá, vyhublá žena, dosud hezká, ale plachého, bojácného pohledu a utrpeného vzezření. Muž, jenž sedí za ní jako druhý, ale hlavní obžalovaný, prozrazuje celým svým zevnějškem, kdo je. Je to apač. Stačí jen jednou na něj pohlédnouti a naráz víte, že je to apač a mimovolně si pomyslíte: Toho člověka by nebylo radno potkat v noci v odlehlejší ulici!

Jmenuje se Vinkelius, ale mezi berlínskou spodinou je znám a obáván pode jménem

„apač Willi“. Patří mezi ty temné živočichy, kteří štítíce se práce a denního světla, žijí a tyjí z toho, co jim dobrovolně anebo pod nátlakem ze své mrzké mzdy nosí prostitutky nejnižšího řádu, které v takovýchto apačích spatřují buď svůj ideál muže anebo své ochránce v nočních tmách.

Žaloba sama označuje ho jako kuplíře a pasáka holek. V jeho „ochraně“ byla prostitutka Martensová, kterou apač tak týral a bil, že ani její družky v povolání, které jistě byly mnohemu uvyklé, nemohly již na její trýznění se dívat a nutily ji, aby svého mučitele udala a tak se jeho ran a kopanců zbavila.

Martensová dlouho odolávala domlouvám svých kamarádek, ale když surový apač jí zas jednou zvlášť surovým způsobem ztýral za to, že její utrpená líc málo mužů zvábila a on jejím tělem málo vyzískal, rozhodla se, že se svého tyrana přece zproští, šla a udala ho policii.

Kriminální policie brzo zjistila, že Vinkelius je ptáček již několikrát trestaný a že má si odsedět ještě jeden trest vězení, jemuž se hleděl vyhnouti. Byl předveden na policii a po zjištění dodán do trestnice k odpykání onoho starého trestu.

Když si trest odbyl, byl propuštěn a další vyšetřování s ním vedeno na svobodě. Apač však hned uchopil se znovu své staré vlády nad svou obětí a jakmile jí zas pevně držel ve svých spárech, řekl jí tónem, který nepřipouštěl pochybností o tom, že to, co praví, myslí opravdu:

„Nebudeš-li u soudu vypovídati pro mne tak, jak ti to napíši, uříznu ti prsty a vrazím ti nůž do chřtánu!“

Skutečně Martensová, zastrašena jeho hrozbou a vyhrůžkami, vědouc, čeho je Willi schopen, odpřísáhla před soudem, že Willi jí nikdy kuplířských ani pasáckých služeb nekonal. Na základě její svědecké výpovědi bylo trestní řízení proti apačovi zastaveno.

Ale po ní teprve nyní nastala pravá muka. Násilník jí říkal výsměšně: „Ty jsi křivopřísežnice a přijdeš do káznice, jakmile já budu chtít. Mně se dohromady nic nestane, já dostanu nanejvýš pár dnů pro kuplířství, ale ty budeš sedět osm let v káznici.“ A u vědomí své moci nad ní týral ji hůře než kdy dříve.

Ani její kamarádka, která jí tehdy radila, aby ho udala, neušla jeho pomstě. Srazil ji pěstí k zemi, zbil ji a zkopal a pak po ní dupal nohama. Utrpěla taková poranění, že čtyři týdny ležela.

Martensová jen se třásla hrůzou, že ona sama pod ranami svého mučitele jednou vypustí duši. Ale ze strachu před káznicí, kterou jí neustále hrozil, netroufala si proti němu vystoupiti. Až jednou náhoda ji vysvobodila. Policejní úředník pozoroval z povzdálí, jak apač jí bije a kopá. Zakročil a dal poloomdlévající ženu dopravit na strážnici, kde bylo zjištěno, že její vyhublé tělo jest poseto zelenými i modrými podlitinami a na spodní části jejího těla shledán úplný otisk hrubého mužského podpatku po hrozném kopnutí.

Ale ani tentokrát ještě padouch nedošel zasloužené odplaty. Ze strachu před káznicí

zapřela vše, tvrdila policii, že to udělali cizí muži a že to zasloužila, jen aby policie ji propustila a nic nevyšetřovala.

Kamarádkám, které ji nutily, aby Williho udala, řekla s pláčem: „Nesmím ho udat, já jsem k vůli němu křivě přísahala.“

O tom však se dověděl kriminální sekretář Wildt, Martensovou znovu povolal k výslechu a přísně na ni uhodil, aby řekla pravdu, kdo ji tak ztýral a proč. Tu konečně ubohá oběť řekla vše. Ale než mohl být Vinkelius zatčen, zmizel z dohledu.

Za čas se však sám dostavil k soudu a udal, že vše, co Martensová udala, jest lež, a že byla ke svým výpovědím donucena policejním úředníkem, který ji při výslechu hrozil napřaženou pistolí. Drzý apač se domníval, že bude státi před soudem jen jako svědek, ale šeredně se zklamal. Byl ponechán ve vazbě a nyní před soudem stál jako obžalovaný a na-prosto ne jako svědek.

Kdyby ani jiného důkazu proti němu nebylo, tedy jeho vlastní obličej by ho usvědčil. Zračí se v něm tolik surovosti, tolik sprostoty a bídáctví, že mluví zločiny.

Tentokráte jeho oběť a spoluobžalovaná své výpovědi neodvolala. Třebaže v posluchačstvu bylo plno pasáků a přechovávačů holek, přece dle pravdy pověděla vše, jak jí kuplířské služby konal, jak ji trýznil a bil, i jak ji donutil ke křivému svědectví.

Státní návladní navrhl pro Vinkeliusa trest čtyř roků káznice, pro Martensovou pouze šest měsíců. Byla sice ona křivopřísežnicí a on ji k tomu jen svedl, ale bylo jasno, že on je zločincem a ona jen jeho obětí.

Soud přisoudil trest oběma dle návrhu: Martensová šest měsíců vězení, apač Vinkelius čtyři roky káznice. Rozsudek a trest za jeho kuplířství bude nad ním vynesena ještě později.

br.

„Němci neumějí tančiti.“

Tato málo lichotivá kritika byla vyslovena v těchto dnech při jednom líčení před živnostenským soudem ve Vídni. Nevyslovil ji sice žádný soudní znalec ve svém znaleckém posudku, nicméně ten, jenž ostrý posudek ten před soudem pronesl, zaslouží si, aby jeho odborným znalostem bylo dáno tolik víry jako jinému znalci, neboť jest to sám ředitel známého vídeňského „Tabarinu“.

Předmětem sporu byla žaloba o náhradu škody 1108 šilinků, kterou proti firmě „Ballhausgesellschaft“ (Společnost plesového domu) podala umělecká dvojice Ehrenfried a Vally Bartenová. Ve své žalobě dovozovali, že před rokem byli angažováni k pohostinským vystoupením ve vídeňském „Tabarinu“, který patří zmíněné společnosti, ale že krátce po jejich prvním vystoupení bylo jim další účinkování bez udání důvodů zakázáno a ujednaná měsíční gáze 1000 šilinků nevyplacena.

Ředitel společnosti Kohn namítal, že žalobci uvedli společnost v omyl. Jejich agent, který jim angažování zprostředkoval, ukazoval mu snímky umělecké dvojice v různých jejich tancích, které působily neobyčejně pěkným dojmem, a tvrdil, že muž jest Ital a dáma že

tančila v pařížském „Moulin Rouge“. Ukázalo se však, že tanečníci jsou říšští Němci, a taneční čísla, jež předváděli, byla zcela jiná než bylo sjednáno.

Soudce, rada zems. soudu Dr. Götz-Pelz, vrtěl nad tím udiveně hlavou a tázal se ředitele Kohna, proč měl muž býti zrovna Italem. Svědek odpověděl s hlubokým přesvědčením:

„Protože Němci neumějí tančiti. Pro moderní tance hodí se pouze Francouzové, Angličané a Italové, ale nikdy ne Němci. Ovšem Němci jako artisté jsou velmi schopní, ale jako tanečníci nikoliv.“

Soud však nepřiklonil se k tomuto názoru ředitele „Tabarinu“, a odsoudil společnost plesového domu k zaplacení zažalované částky i s útratami.

br.

PRÁVNÍ RÁDCE

Řídí JUDr. Emil Hartmann, advokát v Praze. V této rubrice udílíme bezplatně skutečným předplatitelům a stálým odběratelům stručné právní porady. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

F. B., Slovensko. Podle předpisů zákonů, platných v historických zemích, jest majitel domu povinen udržovati byt ve stavu k užívání způsobilém, tedy i případně na svůj náklad opravit malbu, poškozenou při výměně dveří a okna. Na novou malbu v tomto případě nájemník práva nemá; přes to bych Vám doporučoval, abyste si malbu dal opravit na svůj náklad, jelikož na Slovensku platí odlišné právo, a to právo zvykové, které není nikde v zákoně psáno, a jest zvykem, že malbu provádějí si nájemníci na svůj náklad.

J. K., Slov. Léta ztrávená ve vojenské službě i ve vlastnosti jako domobranec započtou se Vám plně, z kalendářních roků 1915 až 1919 započte se Vám ještě kromě toho po půl roce.

Okolí Košic. Vaše závazky vůči oné dámě jsou pouze morální. Právně Vás nemůže nutit ani k uzavření sňatku, ani stíhati pro svedení pod slibem manželství, zejména můžete-li prokázati, že jste jí manželství nikdy nesliboval.

HUMOR Z ŘÍŠE §§

Soudce (k obžalovanému): Kdy jste se narodil?

Obžalovaný (mlčí).

Soudce: Řekněte mi tedy, kdy máte narození?

Obžalovaný: Eh co, voni by mi stejně nic nedali.

*

Soudce: Obžalovaný, přejete si ještě něco podotknouti?

Obžalovaný: Prosil bych jen, aby mi doba obhajovací řeči byla započtena do trestu.